

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **D. T. N.** zastoupené JUDr. Richardem Čičkem, advokátem, se sídlem Praha 7, M. Horákové 28, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 1. 2005, č. j. 64 Az 186/2004 – 24,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 10. 2004, č. j. OAM-2912/VL-20-05-2004 byla zamítnuta žádost žalobkyně (dále i „stěžovatelka“) o udělení azylu jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu žalobkyně byly ekonomické problémy ve vlasti, snaha o legalizaci pobytu na území České republiky a obavy z případného návratu do země kvůli finanční půjčce. Z výpovědi žalobkyně vyplývá, že příčinou jejího odchodu z vlasti byly těžkosti ekonomického charakteru, nepříznivá finanční situace žalobkyně byla dle žalovaného důsledkem všeobecného hospodářského stavu ve Vietnamu, dopad této situace na žalobkyni tak nešlo posoudit jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný měl za to, že důvody žalobkyně pro podání žádosti o udělení azylu byly odlišné od zákonných důvodů

pro udělení azylu, že byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, proto byla žádost o udělení azylu žalobkyně zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 21. 1. 2005, č.j. 64 Az 186/2004–24 zamítl žalobu podanou žalobkyní proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. Krajský soud v odůvodnění rozsudku shrnul skutková a právní zjištění ve věci a zejména uvedl, že z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyně měla ve Vietnamu špatné životní podmínky, neměla práci, proto ze země odjela. Finanční prostředky na cestu si půjčili její rodiče, nemůže dluh splatit a obává se v případě návratu věřitelů. V České republice chce pracovat a případně i dlouhodobě žít, jelikož došlo k jejímu správnímu vyhoštění, požádala o azyl. Podle názoru krajského soudu žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalovaný proto správně zamítl její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Dle názoru soudu z dokumentů založených ve správním spise vyplývá, že žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nic ze správního spisu nenaznačuje, že by se žalovaný nezabýval věcí odpovědně a svědomitě. V souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě podala stěžovatelka včas kasační stížnost, ve které uplatňuje důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že již v rámci správního řízení o udělení azylu před žalovaným uváděla skutečnosti a důkazy plně naplňující důvodnost její obavy před perzekucí v případě návratu do Vietnamu. Dále stěžovatelka uvádí, že pro své veřejně zastávané politické názory byla nucena Vietnam opustit. Stěžovatelka považuje napadený rozsudek za nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky, neboť v průběhu řízení prokázala splnění podmínek pro udělení azylu dle zákona o azylu. Rovněž shledává v postupu žalovaného vady řízení, neboť skutková podstata, z níž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spise, pro tuto vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatelka se zmiňuje, že ve správním řízení o udělení azylu předložila důkazy o svém pronásledování pro politické postoje ve vlasti. Stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu se zákonem, a odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout a nepřiznat odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. Podle § 16 odst. 1 písm. g)

téhož zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v §12 téhož zákona.

Stěžovatelka v kasační stížnosti předně namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Právní otázkou, kterou se krajský soud v předcházejícím řízení zabýval, je otázka, zda skutečnosti, které stěžovatelka v rámci řízení o udělení azylu uváděla, svědčí tomu, že by ve vlasti mohla být vystavena pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Krajský soud ze správního spisu ve věci zjistil, že v rámci správního řízení o udělení azylu nevyšlo najevo, že by se stěžovatelka ve státě původu musela důvodně obávat pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatelka jako stěžejní důvody, pro které opustila Vietnam, označila ekonomické potíže, které ji a její rodinu ve vlasti provázely, uvedla také obavy z jednání soukromých osob – věřitelů, kterým nejsou její rodiče schopni vrátit půjčené finanční prostředky na její cestu z vlasti, problémy se státními orgány, policií, soudy či jinými státními institucemi však neměla. Do České republiky přijela stěžovatelka za prací, žádost o udělení azylu podala teprve poté, co jí bylo uloženo správní vyhoštění, aby si legalizovala pobyt. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud správně projevil souhlas s názorem a postupem žalovaného, který aplikoval ve věci ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelkou uplatněný důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. oprávněným.

Kasační stížností stěžovatelka uplatnila také důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy tvrdí vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Tuto obecně formulovanou námitku hodnotil již krajský soud v žalobním řízení, přičemž na základě správního spisu dospěl k závěru, že žalovaný provedl ve věci řádné dokazování, pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel především z tvrzení stěžovatelky uvedených v žádosti o udělení azylu ze dne 1. 10. 2004 a pohovoru k důvodům žádosti ze dne 5. 10. 2004) a zjistil přesně a úplně skutkový stav věci. Krajský soud tedy v provedeném správním řízení o udělení azylu neshledal stěžovatelkou namítanou vadu. Nejvyšší správní soud se s právním názorem vysloveným napadeným rozsudku ztotožňuje a konstatuje, že stížnostní důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Navíc a nově stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že byla nucena Vietnam opustit pro své veřejně zastávané politické názory, a že v řízení o udělení azylu předložila důkazy o svém pronásledování pro politické postoje ve vlasti. Jelikož Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, nelze k citovaný skutečnostem, o kterých se stěžovatelka nezmínila ve správním řízení o udělení azylu ani v řízení o žalobě u krajského soudu, a jež uplatnila teprve po vydání napadeného rozsudku v kasační stížnosti, přihlížet.

Na závěr Nejvyšší správní soud připomíná, že právní institut azylu nelze směšovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, které

jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Ostravě stěžovatelce k její žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, v tomto případě hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený advokát JUDr. Richard Čičko však neprokázal, že v daném případě proběhla první porada se stěžovatelkou včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, proto o jeho odměně za zastupování v řízení o kasační stížnosti nebylo rozhodováno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu